

Cartes

Sobre El Greco d'Olot

Natàlia Juvinià i Valero. GIRONA.

Quasi fa un any que esporàdicament surten al seu diari notícies sobre el quadre del Greco Jesús amb la Creu del Museu Parroquial d'Olot i al suplement Dominical de 15-02-15 d'enguany hi ha un extens reportatge sobre aquesta tela a cura de Xavier Valeri. M'agradaria afegir-hi una mica més d'història.

L'any 1994 es va fer una exposició a la Galeria d'art Sant Lluc d'Olot sobre les obres d'art sacre de la parròquia de Sant Esteve. Aleshores vaig trametre una carta al director de La Comarca d'Olot (núm. 746 de 03.03.94) explicant els meus records sobre el quadre, ja que durant la Guerra Civil, el meu avi era conserge del Museu i Biblioteca i vivíem a l'Hospici (avui seu del Museu Comarcal).

Jo era petita, però sabia que sota el meu llit hi havia amagada una pintura de renom pintada pel Greco. Era el Crist amb la Creu, que el Dr. Danés i el meu avi Joan van saber resguardar i mantenir el secret del lloc on estava ocult, i després de la guerra (in)civil va ser retornat allà on li corresponia, a l'església parroquial de Sant Esteve. Tinc guardada una carta del meu pare on també explica aquesta petita història i que per a mi continua com un record agradable en el temps, dintre la tristor d'aquells convulsos dies.

Atentament.

Cada dia rebem més garrotades i dutxes d'aigua freda

Josep M. Loste i Romero. PORTBOU.

El jutge Santiago Vidal ha estat suspès durant tres anys. El ple del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) ha acordat, per 12 vots a 9, castigar el jutge Santiago Vidal amb tres anys de suspensió per haver participat en la redacció d'una proposta de Constitució catalana.

Què ens està passant als catalans que darrerament no avancem i cada dia rebem més garrotades i dutxes d'aigua freda? De fet, això ens passa perquè encara no som prou forts. Això ens succeeix perquè ens manquen blindatges de tota mena. Atenció! Compte! Ens podem quedar sense res; és a dir, podem perdre, fins i tot, la minvada i rovellada autonomia que tenim actualment. I la independència no vindrà per generació espontània. La meua reflexió no és un cant al pessimisme, com alguns podrien pensar. No vull ser pessimista (em considero realista ben informat), però potser caldrà, d'entrada, aconseguir, albirar –lluitant aferrissadament amb molta més unitat i intel·ligència política una confederació temporal, per després poder consolidar una independència, dintre de la interdependència europea, amb garanties. Potser la cosa no es podrà aconseguir amb una sola etapa. El que queda clar és que hem de ser conscients que encara no som prou forts. A més, no és només el Govern espanyol el problema (potser n'és el principal).

De tota manera, cal tenir molt present que la Unió Europea encara està molt verda en relació amb el contenciós català.

Si jo hagués estat al Debat de Política General...

Àngela Ferrer i Mató. GIRONA.

Si jo hagués estat al Debat de Política General i quan el Senyor Rajoy va prometre tants llocs de treball hauria aixecat de pressa la mà i li hauria fet una pregunta que crec no hauria sabut respondre. Com pensa donar una feina digna als majors de 50 anys, dels quals n'hi ha un munt? Són persones que han perdut la feina però

que encara tenen grans capacitats, estan més o menys a l'equador de la seva vida, però l'electrònica avança tan de pressa que potser els és difícil seguir el ritme i a més els currículums d'aquests individus aviat van a la paperera. Poden ser pares de família, amb pares grans, responsabilitats... i es veuen abocats a una pobresa permanent. Si no cotitzen tampoc tindran una jubilació digna, vaja, com morts en vida. Aquesta era la pregunta del milió que ningú va formular i que a mi em va remoure les entranyes.

Segurament si pogués assistir a aquests debats no pararia de protestar i aviat se'm carregarien però jo defensaria les veritats fins a fer enrojolar els mentiders, que n'hi ha molts i de tots els partits. Suposo que el correcte per tots els sàpatres que s'empassen tantes mentides és fer com la Villalobos, que jugava amb un artefacte electrònic sense preocupar-se ni del deien ni del que decidien... mentre conservés la cadira i el sou... I així anem.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/03/02/cartes/712561.html?utm_source=rss